

чена, хвърлила отгорѣ съ камъкъ отъ мелниченъ камыкъ и разбила главѣ-тъ на братоубіеца. Умиращій Авимелехъ повыкалъ оруженосеца си и заповѣдалъ му да го заколи, за да не умре отъ рѣж-тъ на женѣ. Оруженосеца-тъ изпълнилъ послѣдне-то му повелѣніе.

ГЛАВА XLIX.

Іефѳай.

Подиръ нѣколко время, Аммонитяне-тъ нападнѣли на Израилтяне-тъ въ Галаадъ. отвѣдъ Іордана. Израилтяне-тъ събрали войскѣ, но нѣмали пълководецъ. Тѣ приканвали мнозинѣ за водителъ, но никой не щялъ, или не ся наемалъ да имъ бѣде воевода. Тогава они ся смыслили за нѣкого си Іефѳай, когото, малко прѣди това, были испѣдили брате-то му изъ бащиный имъ домъ, за да отнемѣтъ наслѣдство-то му. Іефѳай былъ принуденъ да остави свое-то отечество, заселилъ ся въ чуждѣ земѣ и прославилъ ся съ юначество-то си. Ето зашто Израилтяне-тъ и говорили: „Ако да бѣ Іефѳай между насъ, то непрѣмѣнно бы ны спаслъ.“ Ти испратили да го повыкатъ да стане воевода на войскѣ-тъ имъ.

Іефѳай былъ юнакъ и великодушень; обаче не можалъ да ся удържи отъ праведный си гнѣвъ и казалъ на испратены-тъ, кога дошли при него, като чловѣкъ оскърбенъ: „не вый ли мя изгонихте изъ бащиный ми домъ и мя принудихте да ся скытамъ по чуждѣ земѣ? Зашто сега, когато имате нуждѣ, сте дошли до мене?“

Но кога му рассказали пратены-тъ за всичкы-тъ несчастія, каквы-то прѣтърпивать неговы-тъ сограждане; той забравилъ за свои-тъ бѣдствія и огорченія и потекълъ на помощь на Израилтяне-тъ. Чловѣкъ великодушень и сострадательень, като Іефѳай, скоро не ся рѣшава да пролива крѣвь. Той радилъ съ всѣкаквы срѣдства да отклони боя и два пѣти испращалъ посланницы до царя Аммонит-